

*Hány drága jó barát volt itt, velem
s veled vendég a roppant Szüreten!
Ittak egy-két kupát s egymásután
Átmentek a nagy Csöndbe csöndesen.
(Szabó Lőrinc fordítása)*

A szarvasi evangélikus temetők eltűnőben lévő ékességei az egyszerűségükben is megkapó szépségű, harmóniájú akácfaából készült fejfák. *Nem kíméli a végzet magukat a síremlékeket sem* – írja *Juvenalis* római költő. Ez megállapítás sajnos fokozottan érvényes a fejfákra, melyek élettartama az emberéhez hasonló; csak kevés éli meg közülük a nyolcvan-kilencven évet. A jellegzetes szarvasi fejfákból már alig lelhető fel néhány viszonylag ép példány, újakat pedig csak ritkán állítanak.

Fényképfelvételek közzétételével kívánunk megmenteni az utókornak néhány fennmaradt régi fejfát.

Ó-temető

Labát Mihályova, † 1931

Valach Pálova, † 1932

Gyurik János, † 1921

Kasnyik Pál, † 1924

Szikora János, † 1935 Szikora Jánosova, † 1939

Szirony Éva (?), † 1921
házikészítésű fejfa

Maczik Andrásova, † 1945

Újtemető

Mitovszky János, † 1936

Olvashatatlan

Végül közlünk egy szlovák nyelvű sírfeliratot, és magyar nyelvű fordítását *Blaskó Mihály* költő bravúros tolmácsolásában, valamint egy – feltehetően *Benka Gyulától*, a szarvasi gimnázium tudós igazgatójától származó – megnyugtást, beletörődést sugalló sírverset, melyet *Benka ó-temetői* fehér márvány sírköve hátlapján leltünk fel:

*Amen, amen mily Bože rač Ámen, ámen kegyes Urunk,
Nam to popriti abych zme Add, hogy hozzád vigyen utunk,
Mohli v tvem kralovstvi Hogy királyságodba jussunk,
S tebiu radost míti S ott elnyerjük égi jussunk.*

(Janurik Márton, † 1932, Újtemető)

*Ha én majd alszom zúgó lomb alatt,
Oh ne zavard meg édes álmomat.
Borulj síromra halkan, csendesén,
Légy nyugodt, már nem fáj semmísem.*

*Megnyugtatólag int a síri hant,
Én meg is nyugszom mélyen itt alant.
Nem fáj többé vérező szívem,
Nem érzi már, hogy rég nem vagy hívem.*

*Ami egykor szívem hatotta át,
Itt elfeledem az élet bánatát.
Sötét, zúgó, gyászos fellegek
Szállanak, suhannak zord sírom felett.*

*Fenn tovább nyilhat eleven virág,
Sugárözönben úszhat a világ,
Szívek hevülnek, érzélem lobog,
Én nem; alszom, s tovább álmodok.*

*Alszom mélyen a zúgó lomb alatt,
Oh meg ne zavard édes álmomat.
Borulj síromra halkan, csendesén,
Oh légy nyugodt, már nem fáj semmísem.*